

Επένδυση στην Παιδεία (Γιώργος Παπαθανασόπουλος)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : 23 Ιουνίου, 2014

Η παγκοσμιοποίηση δεν είναι η λύση στην Παιδεία. Τα παιδιά μας πρώτα πρέπει να μάθουν για τις ρίζες τους, να μάθουν να έχουν Πίστη και να αγαπούν την οικογένειά τους και την Πατρίδα τους. Μετά μπορούν άφοβα για την ψυχή τους και τη ζωή τους να πληροφορηθούν για τον κοσμοπολιτισμό και για τη λογική που τους επιβάλλεται από τους ισχυρούς οικονομικά και τεχνολογικά λαούς. Στην εκπαίδευσή μας σήμερα τείνουμε να ανατρέψουμε τη λογική αυτή.

Καθηκόντως παρακολούθησα την εορτή για τη λήξη του σχολικού έτους στην Τρίτη Τάξη του Α΄ Δημοτικού Σχολείου Αρσακείου Ψυχικού. Θέμα της «Τα παιδικά δικαιώματα» και υποθέματα «Μαθαίνω-Προστατεύομαι-Βοηθώ». Οι «σκέψεις» που είπαν τα παιδιά ήσαν: «Επιβίωση», «Ανάπτυξη», «Προστασία» και «Συμμετοχή». Στο βοήθημα που διδάχθηκαν τα 9χρονα παιδιά σημειώνεται:

«Στο πλαίσιο της Κοινωνικής και Πολιτικής Αρωγής των μαθητών εντάσσεται και η εκπαίδευση για τα ανθρώπινα παιδικά δικαιώματα. Ειδικότερα η διδασκαλία μαθητών ηλικίας 4-11 ετών για το πώς να αναγνωρίζουν, να σέβονται και να προστατεύουν τα δικαιώματά τους στοχεύει στο να τους βοηθήσει να αναπτυχθούν ως το σημείο που να αντιλαμβάνονται την αξία τους, να μπορούν να προσαρμόζουν τη χρήση των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων τους στις απλές καθημερινές αντιδράσεις και πρακτικές συμπεριφοράς και να αισθάνονται και να μεταφέρουν τη σπουδαιότητά τους, τόσο μεταξύ των συνομηλίκων τους, όσο και στις επαφές τους με τον κόσμο των ενηλίκων».

Η πρώτη αντίδραση είναι ότι πάει, τρελαθήκαμε... Ότι ισχύει **ο λόγος του Σοφοκλή, πως «εκεί που τους γονεΐς**

τους κυβερνάνε τα παιδιά τους εκεί οι άνθρωποι έχουν χαμένα τα μυαλά τους».

Όμως το θέμα δεν είναι για ανέκδοτα, ούτε σηκώνει αδιαφορία. Η συγγραφέας του βιβλίου χρησιμοποιεί κάποιες λέξεις κλειδιά, που δείχνουν τη λογική της, που είναι η λογική του αλήστου μνήμης Παιδαγωγικού Ινστιτούτου, όπως φαίνεται και από την αναγραφόμενη βιβλιογραφία. Πρώτον γράφει ότι πρόκειται για τα «σύγχρονα» προγράμματα σπουδών. Το σύγχρονο, κατά τη γνώμη εκείνων που το προωθούν, έχει κάτι το φρέσκο, που ξεφεύγει από τα «τετριμμένα». **Αλλά το «σύγχρονο» δεν είναι πάντα καλό και ωφέλιμο.** Δεύτερον η διδασκαλία των «παιδικών δικαιωμάτων» είναι στο πλαίσιο της «κοινωνικής και πολιτικής αρωγής των παιδιών». Αυτό σημαίνει ότι υπάρχει μια γενικότερη γενική πολιτική να μάθουν τα παιδιά τα δικαιώματά τους από τεσσάρων ετών και να βοηθηθούν «να αναγνωρίζουν, να σέβονται και να προστατεύουν τα δικαιώματά τους» και «να μεταφέρουν τη σπουδαιότητά τους και στον κόσμο των ενηλίκων». **Τα παιδιά 4-11 ετών κοντά τους έχουν κυρίως τους γονείς τους και τους δασκάλους τους και επομένως σ' αυτούς πρέπει να διδάξουν τη σπουδαιότητα των παιδικών δικαιωμάτων...**

Το δικαίωμα βεβαίως έχει διεκδίκηση, έχει αντιπαράθεση και όταν τα παιδιά, από τα τέσσερα τους, διεκδικούν δικαιώματα η οικογένεια παύει να είναι η φυσική εστία αγάπης, ειρήνης, στοργής και ψυχικής ηρεμίας και ισορροπίας και μετατρέπεται σε ομάδα ατόμων με κοινά συμφέροντα, στην οποία η βουτηγμένη στη συμβατικότητα ζωή τους είναι πεδίο αντιπαράθεσης πατέρα - μητέρας - παιδιών, και έτσι έχει ανάγκη παγκοσμίων διακηρύξεων και κρατικών νόμων...

Ως προς την αισθητική του βοηθήματος. Η συγγραφέας βιάστηκε να μάθει στα 4χρονα έως 11χρονα παιδιά την Γκουέρνικα του Πικάσο και το παχουλό ζευγάρι του Μποτέρο, την ώρα που οι πινακοθήκες παγκοσμίως είναι γεμάτες με έργα με οικογενειακές εικόνες, πιο κοντά στην παιδαγωγική των παιδιών.

Ένα ζήτημα είναι αν στις ηλικίες αυτές υπάρχει η δυνατότητα σωστής αφομοίωσης των δικαιωμάτων, που τα παιδιά πρέπει να διεκδικούν από τους γονείς τους, και ένα ακόμη ο τρόπος

καλλιέργειας

της αισθητικής των παιδιών χωρίς αυτή να είναι δοτή, ανάλογα με τον προσανατολισμό του ιδεολογικού εποικοδομήματος της χώρας. Ένα άλλο ζήτημα είναι αν ωφελεί ή ζημιώνει τις παιδικές ψυχές η κατάργηση της αυθεντίας των γονέων και η «συμμετοχική» λήψη των αποφάσεων. Από τα 15μελή στα σχολεία, της δεκαετίας του 1980, περάσαμε τώρα στα «παιδικά δικαιώματα» που διεκδικούν τα παιδιά των 4-11 ετών... Αυτή η κατάργηση της αυθεντίας συντελεί στη μείωση έως εξάλειψη της εκ μέρους των γονέων μετάδοσης της Παράδοσης και των Αξιών και Αρχών που αυτή περιέχει και κάνει τα παιδιά έρμαιο σε κάθε είδους νεωτερισμό.

Το βιβλίο και η εορτή είχαν θέμα κυρίως τα παιδιά της Αφρικής, στα οποία δεν εφαρμόζονται τα παιδικά δικαιώματα, αφού δεν έχουν φαγητό να φάνε, καθαρό νερό να πούνε και δεν πάνε σχολείο. Η ευαισθητοποίηση για τα παιδιά αυτά είναι κάτι καλό, όμως ανώδυνο και χωρίς επιπτώσεις για τη Δύση, που έχει την ευθύνη για την κατάστασή τους. Μπορεί ο δυτικός άνθρωπος να πει «τα κακόμοιρα», να δώσει και κάποια ελεημοσύνη και μετά να έχει ήσυχη τη συνείδησή του, ότι έκανε το καθήκον του... Είναι ο φαρισαϊσμός των ευκατάστατων, που έχει περάσει και στον ΟΗΕ και στις «οικουμενικές διακηρύξεις» του. Γι' αυτό και είναι 65 χρόνια όλο αποτυχίες...

Η εορτή για τα δικαιώματα του παιδιού θα έπρεπε να υπάρχει, για τους γονείς όμως και όχι για τα παιδιά, αυτά τα αθώα πλάσματα που επιδιώκεται από τα σύγχρονα προγράμματα σπουδών να αποκτήσουν διεκδικητική αντίληψη και αντιπαλότητα προς τους γονείς τους, ως εργαζόμενοι προς εργοδότες. Στην εορτή αυτή μόνο ένα συναίσθημα θάπρεπε να διδάσκονταν οι γονείς, που είναι και το μόνο απαραίτητο για τη ζωή των παιδιών τους, την αληθινή αγάπη, που όμως είναι επώδυνη κι έχει απαιτήσεις. Οι γονείς θα εκαλούντο να σκεφθούν και να διερωτηθούν αν η αγάπη τους στα παιδιά προσφέρεται ως προϊόν προσωπικής θυσίας και πνευματικού αγώνα, ή νοθευμένη από τον εγωισμό και τα πάθη τους.

Να

μιλήσουν στα σχολεία για τα παιδικά δικαιώματα, αν θέλουν οι διδάσκοντες να φανούν «σύγχρονοι», όμως **μέσα από την Παράδοσή μας**, μέσα από τη διδασκαλία των

συγγραφέων μας, αρχαίων και βυζαντινών, μέσα από την μακρά εμπειρία μας ως λαού. **Αλλά ποιος δάσκαλος θα τολμούσε στην εποχή μας να μιλήσει για την αξία**

των παιδιών και για τα ανθρώπινα δικαιώματα, όπως τα δίδαξε Θεάνθρωπος Ιησούς

Χριστός μέσα από την Επί του Όρους Ομιλία; Ποιος θα μπορούσε να μιλήσει για την

αγάπη προς τον ξένο μέσα από την Παραβολή του Καλού Σαμαρείτη και το λόγο του

Απ. Παύλου; Ποιος θα ήθελε να αναλύσει τον ύμνο της αγάπης, που υπάρχει στο ιγ'

κεφάλαιο της Α' Επιστολής του Αποστόλου

Παύλου; Ποιος θα είχε το κουράγιο να αναφέρει στα παιδιά τη διδασκαλία των

Πατέρων της Εκκλησίας, καθώς και την αγωγή

των περασμένων γενιών, κύριο

στοιχείο της επιβίωσης του Ελληνισμού έως

τις ημέρες μας; Ποιός θα ήθελε να μιλήσει για την Αφρική, μέσα από την Ορθόδοξη Ιεραποστολή και την παρουσία στη Μαύρη Ήπειρο εκλεκτών ψυχών, που

προσφέρουν τα πάντα στη βοήθεια και στη σωτηρία των αφρικανών αδελφών μας;...

Ως Έλληνες έχουμε μπει σε μια **ηθική και πνευματική γλιστερή κάθοδο.**

Ξεχάσαμε την κληρονομιά μας, χάσαμε την αξιοπρέπεια μας και επόμενο είναι, ως μωρά, να μιμούμεθα

αυτόματα το κάθε τί που έρχεται από τη Δύση, καλό ή κακό, σοβαρό ή γελοίο.-

(Πηγή: aktines.blogspot.gr)